

omma hinge waewama, et sulle omma
laste surmast süüd olleks.

Nenda räkis se arst, ning Jummal
parrako! keif, mis ta räkis, on küi tõeks
sanud! Ma olin tuim, ma ei lastnud
omina lastele need ufi rubbisiid süüsi mit-
te panna. Nüüd tullid meie küllasse
need sured rubbid ning Jummal parrako!
mo lapsed said neid ka, ja surrid keif
hirmfaste ja surewalloga ärra. Nüüd
halliseb mo naene, ja nuttab kibbedaste
ning äggab õse ja päwa ning küsib om-
mad lapsed minno käest. Peäle sedda
waewab ning pinab mind mo pahha
süüdame tunnistus. Lapsita ollen minna
nüüd süin ma peäl, mul ei olle söbbro,
egga lusti tööd tehha, ma jään wannaks,
kes wõttab mind toita ja mo eest hoolt
kanda, kes wõttab mo sümad surmas
kinni panna?

Oh ma ollen woene õnneto mees! Oh,
kuulge mind, mo wennad, ja sage moist-
likuks! ärge põlgage mitte ni süggust
head asja, kui se ue rubbi-panneminne
on. ! Se ei olle ial kahjuks, waid se
woib teie laste terwiist ning rõmo nende
parrast kunnitada. Wõttege iika se peäle,
mis Sirak omma tarkusse ramatusses
38 Peatükis 1 salmist kuni 4 salmist
sadii nenda ütleb: „Nuosta arsti, nen-
da kui rohhus on, ja omma tarwidus-
seks, sest Isand on tedda ka lonud.
„Sest terweks teggeminne tulleb Isan-
da käest ja arst saab andid kunninga
käest. Mis arst moistab, se üllendab
tedda, ja sured isandad pannewad ted-
da inimeks. Isand on arsti rohhud
„Ma seest lonud, ja moistlik mees ei
„põlga neid mitte.“

Ma pean nüüd küi jubba omma hin-